

YAKAN TOP MU, YAKAR TOP MU?

Aliye Uslu Üstten

- Yakan top; bazen yakar top, bazen yakan top, bazen de can alma oyunudur. Oyundaki top, her daim yakar mı yoksa zaman zaman birilerinin canını acıtır da bu yüzden mi oyunun ismi değişik söylenmiştir?

Ben bu oyunda her daim yandım çünkü kötü oyuncuydum. İlk ben vurulurdum, ilk ben oyundan çıkardım; kimseyi de vuramazdım. Oyun biter, başka başka oyunlara katılırdım. Her nasılsa misket ütmecede iyiydim; üstelik misket candan daha kıymetliydi. Üttüğüm misketleri verip can alırdım. O zamanlar da hırslanan, yalan konuşan, yalan yere şahitlik edip oyundan attıran vardı ama oyun bitti mi her şey biterdi. Kimse kimsenin oyunda değişen yüzüne takılmazdı. Bu garip ortamda bir kenarda oturmuş, hiçbir şeye karışmadan sessizce izleyen tek kişi Mustafa'ydı. Ah Mustafa... Çocukluğumun kederli hatıralarından... Bizim sokakta otururdu. Anne babası vefat edince bir ablası kalmıştı ona sahip çıkan. İlkokul öğretmeni kafasına demir cetvelle vurmuş, o yüzden bu hâle gelmiş derlerdi. Ondan hem korkardık hem de onun peşinden ayrılmazdık. Tabii kızdırmak için... Tek isteği yakan topun can yakışını hissetmekti ama izin vermezdik ki. Ona sakince oturmayı, zaman geçirmeyi bile çok görürdük. Aslında bizi ürküten, onun çene yapısı ve sert duruşuydu. Kızdığı zaman daha korkunç olurdu; biz de sanki bundan zevk alırdık. Ben de bunu yapanların arasındaydım. Bir gün, oturduğumuz sokağın arkasındaki caddeden başka yer bilmeyen Mustafa çıkıp gitti. Ablası onu çok aradı, gidişine çok yandı. Sonra duyduk ki Mustafa ölmüş. Siteler'de bir dükkânın önünde donarak bu dünyaya veda etmiş. Allah merhamet etti, onu

bizim elimizden kurtardı. Bizse sanki ona hiç eziyet etmemişiz gibi ölümüne üzüldük.

Mustafa'dan sonra hiçbir şey değişmedi. Mahallece yakan top oynamaya, can yakmaya, oyunda rakibin canını almaya devam ettik. Elimizde ne kadar plastik top varsa apartmanların en üst katından yuvarlayıp gürültünün nereden geldiğini anlayamayan komşu teyzelerin sabrını zorladık. Havva ablanın en üst kattan su dökmesine bile aldırmadık. Mustafa'nın yerini de doldurmuştuk hemen. Caminin yanında çocuk parkı vardı; orada sözüm ona bekçilik yapan, elindeki demir değnekle zor yürüyen amca'yı gözümüze kestirmiştik. Onu da Mustafa'yı kızdırdığımız gibi kızdırırdık. Sonra da korkar kaçardık. Aslında Mustafa'nın yokluğu içimize hiç işlememişti, onun için üzülmemiştik. Sıradan biriydi Mustafa. Varlığı bizi eğlendiren, yokluğu ise umurumuzda olmayan... O vakitler yetişkin olsaydım Mustafa'yı anlar mıydım acaba? Mustafa'nın aslında her şeyin farkında olduğunu, herkesin niyetini okuduğunu görebilir miydim?

Çok zaman geçti. Şimdi, ilerleyen zamanın içinden geçmişin puslu yaraları gün yüzüne çıkmaya başlıyor. Böyle anlarda, yüzüne çarpan gerçekler canını her yaktığında, tek sığınak geçmiştir. Geçmişte ilk hatırlanan kötü anılar olsa da acının yanından kıvrılan yollar bulup o büyük kavşağa çıktığında mutlu anlara giden yola saparsın. O yol seni, sana götürür. Henüz yara almamış kalbinle, ferî sönmemiş gözlerinle tanışırsın. Sızısını bilmediğin okları takip edersin. Güzel bir mahallede, geniş bir sokağa girersin. Tanımadığın yüzlerle geçmişte oynadığın gibi yakan top oynarsın. Oyunda yakmayan topu, gönül rahatlığıyla elinde tutarsın. Gerçek oyunların yaktığını, kalbini kırdığını bugünde anlarsın. Dallarında kuş tüyü yastıkları olan; gölgesiyle sarıp sarmalayan, koruyan ağaçlara tırmanırsın. Sıranı bekler, salıncağa binersin. Geçmişin salıncağı, bugününkinden daha huzurludur. Acıkırsın, susarsın; içini serinleten suyunun, bir dilimiyle doyan ekmeğindeki lezzetin tadı damağında kalır. Sonra bir kuş kanadı düşer avuçlarına. Hayallerine götüreceğini, özgür olacağını sanarak mutlu olursun. Öylece bakarsın, bir işaret beklersin. Ancak kanatların sahte olduğunu, uçamadıklarını gördüğünde çevrendekilerin alay ettiklerini anlarsın.

Şimdi ben de Mustafa gibiyim. Sanki etrafımda bana bu kanatları uzatıp sahte olduğunu anladığımda yüzümün hâline gülenler var. Mustafa'ya ettiklerimin bedelini ödüyorum galiba. Kimsenin ahı kimsede kalmıyor işte...

Zaman oyun oynamaz, yalan söylemez, her daim doğruyu gösterir. O ne kadar dürüst ise biz de o derece yalancıyız, riyakâriz. Biz ısrar ettikçe o, haklılığını gösterir. Bugünden kaçıp dünde kalanlar bu yüzden haklıdır.